

[Erhard Jakobsen]

det. Regeringen har taget det til efterretning og har allerede en række lovforslag, der netop går ind på de punkter, som centrumdemokraterne dengang sagde. Ikke fordi vi sagde det, men fordi enhver kunne se, man var nødt til at gå i den retning.

Sådan ligger det. Men når vi så i år i vores udtalelse så stærkt fremhæver kulturpolitikken, er det, fordi vi har indtrykket af, at det, der hedder den borgerlige opposition, har fantastisk travlt med en kamp mod vejr-møller – der er i øjeblikket nogle, der i ren Don Quijote-stil har travlt med kamp mod vejr-møller, det skal jeg lade ligge – en kamp, som borgerlige politikere har ført i årevis. De taler om en snigende økonomisk socialisering. Det er det rene vrøvl. Der er solide garantier her i landet mod økonomisk socialisering. Den solide garanti hedder ikke venstre i regeringen, hedder ikke det konservative folkeparti, hedder ikke centrumdemokraterne. Den solide garanti hedder Risgaard Knudsen, den solide garanti hedder Grünbaum, den solide garanti hedder den danske fagbevægelse, den solide garanti hedder 75 pct. af socialdemokratiets vælgere. Her taler en kyndig, for jeg har stået længere i socialdemokratiet, end de fleste af de socialdemokratiske ministre har. Derfor ved jeg, hvad den menige socialdemokrat mener om de forskellige misfostre af socialistiske ideer, som nu og da udkastes på socialdemokratiske kongresser. Dem skal ingen føre kamp imod, for de har ikke gnist af chance for nogen sinde at blive socialdemokratisk politik. For hvis socialdemokraterne ville foreslå dem og prøve at gennemføre dem, ville centrumdemokraterne blive landets største parti, for så ville alle socialdemokratiets vælgere gå herover som protest. Derfor er der ingen grund til at kæmpe mod det.

Men hver eneste dag sker der – og vi vil gerne være til grin på dette her, det gør ikke spor; vi vil gerne være til grin på at pege på det – kulturpolitisk et socialistisk fremstød hver eneste time i dette land, og det har langt større virkning. Man er nemlig ved lige så stille at omforme denne befolknings handlingsmønster. Det bliver mere og mere almindeligt at tale på en anden måde, at være på en anden måde, opfatte moralske normer på en anden måde end før, og hvor kommer det fra? Ja, det er noget, der sker hver eneste dag. Det sker, hver gang der bliver ansat en

ny revolutionær bibliotekar et eller andet sted, som har opdaget folkebibliotekernes moderne opgave, som er den at hælde så mange politiske pjecer i lommerne på folk som muligt, inden de går ud af bibliotekerne, hænge plakater op med agitation for politiske ideer. Det sker hver dag – prøv at spørge på eget folkebibliotek, så vil man opdage det. Det sker rundt omkring i vore skoler og undervisningsanstalter den ene dag efter den anden. Det sker gennem børneteatre, der ren-der rundt og bilder kommunalbestyrelser ind, at de spiller teater for børn. Det gør de ikke, de fører ren og skær politisk propaganda. Dette er bare små eksempler. Det kunne suppleres med masser af andre.

Men det sker først og sidst gennem Danmarks Radio. Hver time udgår der over program 1 og delvis over Musikradioen også et politisk budskab. Jeg har i sommer gjort mig den ulejlighed at lytte op til 15 timer om dagen i 14 dage. (*Munterhed*). Ja, mine kolleger kan roligt sukke: det er ulideligt, ikke fordi programmerne er dårlige, men fordi 15 timer er for meget. Men jeg gjorde mig samtidig den umage at bruge 1 dag til. Den brugte jeg ikke på DR, men på DDR, på østtysk radio. Jeg må til sammenligning konstatere, at der ganske vist udgår fra DDR en række politiske budskaber, men man fortæller, hvad det er. Det kommer nemlig i nyhedsudsendelser osv. Men der udgår flere politiske budskaber i ensidig retning over Danmarks Radio, og dér siger man ikke, hvad det er. Dér smugler man det ind i alle mulige udsendelser.

Det er derfor, centrumdemokraterne ønsker at gøre Danmarks Radio til en central ting i dette tings debat, for det er på tide, at medlemmerne begynder at høre radio. Jeg har haft den svaghed i min diskussion om disse ting, at jeg hverken i radiatorådet eller i dette høje ting har kunnet træffe nogen mennesker, der nogen sinde havde hørt nogen af de udsendelser, jeg ville diskutere med dem, og så er det lidt svært at diskutere med folk. Men efterhånden som folk hører det, vil de opdage, at jeg har ret. Det er derfor, centrumdemokraterne har udsat sig for at blive til grin; midt i en situation, hvor alle andre partier end centrumdemokraterne kan afskaffe arbejdsløshed og valutaunderskud og skatter og alt det, folk ikke kan lide, har vi tilladt os at sige: ja men der er altså et par